

Sygn. akt VIII C 834/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: staż. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko W. K. (1)

o zapłatę 2.333,02 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.333,02 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści trzy złote i dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie powodowej.

Sygn. akt VIII C 834/19

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2018 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu W. K. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 2.333,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 7 września 2017 roku zawarł z pozwanym umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego (umowa nr (...)) w ramach oferty umożliwiającej takie nabycie pozostającej w nierozzerwalnym związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w wyniku której pozwany zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia, które zostało mu wydane przy zawarciu umowy. Pierwsza rata podlegała uiszczeniu w dacie zawarcia umowy, termin płatności kolejnych rat określał natomiast harmonogram spłaty. Przy zawarciu umowy powód zastrzegł na piśmie natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty ceny w przypadku zwłoki pozwanego z zapłatą rat. Pozwany nie zapłacił wszystkich wymagalnych rat, suma zaległych rat przekroczyła zaś 1/5 części umówionej ceny. **(pozew w e.p.u. k. 3-6)**

W dniu 2 stycznia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł, że został świadomie wprowadzony w błąd przez przedstawiciela powoda z którym zawarł telefonicznie

umowę. Pozwany wskazał, że pozostawał w przekonaniu iż zawiera umowę na kontynuację świadczenia usług telekomunikacyjnych (internet) i w ramach tejże umowy otrzymał laptop. Takich umów odnośnie przedłużenia internetu miał 3 – w pierwszej otrzymał laptopa, w drugiej tablet i w tej ostatniej laptop za internet. Płacił wraz z fakturą za telefon. Operator poinformował go telefonicznie, co powinno być nagrane, że w pakiecie promocyjnym Internetu za dalszą kontynuację należy mu się laptop, a płatności będzie regulował co miesiąc z fakturą za telefon, co czynił przez 8 lat i czyni do tej pory. Operator nie przysłał mu żadnym upomnień co do płatności. Umowę przedłużył telefonicznie a przesyłkę otrzymał przez firmę (...). **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 7, sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 8v-9, postanowienie k.11)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u. powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k.13-16)**

W piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2020 roku pozwany wskazał, że pozostawał dotychczas w przekonaniu, iż urządzenie telekomunikacyjne w postaci laptopa było objęte umową nr (...). Podkreślił nadto, że jako osoba bezrobotna znajduje się obecnie w trudnej sytuacji materialnej. Pozwany wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. **(pismo procesowe k. 47)**

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił pozwanego od kosztów sądowych w całości oraz oddalił wniosek pozwanego o przyznanie pełnomocnika z urzędu. **(postanowienie k. 59)**

W dalszym toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie. **(protokół rozprawy k. 68-68v, k. 70)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. K. (2) był klientem (...) S.A. z siedzibą w W., z którym to operatorem zawierał umowy o świadczenie usług w zakresie Internetu oraz usług telekomunikacyjnych, które były przedłużane. **(okoliczności bezsporne)**

W dniu 7 września 2017 roku, co zostało następnie potwierdzone na piśmie 16 września 2017 roku, pozwany zawarł telefonicznie z powodem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W związku z zawarciem umowy pozwany nabył równocześnie urządzenie laptop marki L. ld 100s o nr (...) w ramach umowy sprzedaży na raty. Na jej mocy cena za urządzenie (2.305 zł) została rozłożona na 37 rat, z których pierwsza w wysokości 49 zł podlegała zapłacie w dniu zawarcia umowy, zaś kolejne 26 rat w kwocie po 60 zł 2-25 rata i po 68 zł 26-37 rata do 27-go dnia każdego miesiąca, począwszy od września 2017 roku. W przypadku zwłoki abonenta z zapłatą dwóch rat, w sytuacji, gdy zaległość przewyższała 1/5 całkowitej ceny za urządzenie, po wyznaczeniu przez operatora abonentowi terminu na zapłacenie zaległości i zastrzeżeniu o skutkach braku wykonania zobowiązania w tym terminie, abonent był zobowiązany na żądanie operatora zapłacić nieuiszczoną część ceny urządzenia. Składając podpis pod umową o świadczenie usług pozwany oświadczył, że przed zawarciem umowy sprzedaży na raty otrzymał i akceptuje jej postanowienia, w tym prawo operatora do łącznego dochodzenia rat.

Egzemplarz umowy do podpisu, jak również laptop, zostały doręczone pozwanemu za pośrednictwem kuriera. Pozwany nie skorzystał w przewidzianym terminie z możliwości odstąpienia od przedmiotowej umowy. W umowie była informacja, że można od niej odstąpić, ale pozwany przeczytał ją później. **(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 18-19, harmonogram spłaty rat k. 20, warunki oferty promocyjnej wraz z umową sprzedaży na raty k. 21-26, faktura VAT k. 41, okoliczności bezsporne)**

Począwszy od września 2017 roku pozwany zaprzestał regulowania rat za zakupione urządzenie. **(saldo niezapłaconych rat i not księgowych k. 17, okoliczności bezsporne)**

W piśmie z dnia 4 maja 2018 roku powód wskazał, iż nie odnotował wpłaty kwoty 480 zł z tytułu rat określonych w harmonogramie i wobec tego, iż stwierdzone zadłużenie przekracza 1/5 części umówionej ceny, wezwał pozwanego

do natychmiastowej zapłaty pozostałej nieuiszczonej ceny, w terminie do dnia 25 maja 2018 roku. W aktach sprawy brak jest dowodu nadania przedmiotowego pisma stronie pozwanej. **(wezwanie do zapłaty k. 36)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uiścił kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, zaś w pozostałym zakresie na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu, że strony wiązała umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 7 września 2017 roku, podpisana przez pozwanego 16 września 2017 roku, w związku z którą pozwany zawarł umowę sprzedaży urządzenia typu laptop na raty.

Składając podpis pod umową o świadczenie usług pozwany oświadczył, że przed zawarciem umowy sprzedaży na raty otrzymał i akceptuje jej postanowienia, w tym prawo operatora do łącznego dochodzenia rat. Sam pozwany przyznał, że egzemplarz umowy do podpisu, jak również laptop, zostały mu doręczone za pośrednictwem kuriera. Przyznał również, że w umowie zostało zawarte pouczenie o prawie odstąpienia od umowy, jednak pozwany z prawa tego nie skorzystał w przewidzianym terminie, gdyż jak sam wyjaśnił przeczytał owo pouczenie później. Pozwany nie udowodnił swojego twierdzenia o tym, że został wprowadzony w błąd przez przedstawiciela powoda, co do tego, że laptop mu się „należy”, a zatem że miał on być za darmo w ramach pakietu promocyjnego internetu. Podkreślić należy, że w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania, że warunki umowy zaproponowane mu w rozmowie telefonicznej z przedstawicielem powoda odbiegały od warunków umowy potwierdzonych na piśmie, czego pozwany nie uczynił. Nawet gdyby tak było, co nie zostało udowodnione i ustalone, pozwany miał prawo odstąpić od umowy, o czym został pouczony, a czego nie uczynił. Z umowy wprost wynikało zresztą, że obejmuje ona zakup urządzenia na raty, jak też do umowy został załączony harmonogram spłaty rat za sprzęt. Nie może budzić przy tym wątpliwości, że należycie dbając o swoje interesy i zachowując odrobinę należytej staranności pozwany winien się zapoznać z podpisaną przez siebie umową (jeżeli nawet było to utrudnione w obecności kuriera, to winno nastąpić niezwłocznie, co bezsprzecznie pozwoliłoby pozwanemu skorzystać z prawa odstąpienia od umowy, gdyby nie był zadowolony z jej postanowień czy nie akceptował jej warunków, co jednak nie nastąpiło).

Na mocy umowy, która jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, została zaakceptowana przez pozwanego, W. K. (1) zobowiązał się uiścić cenę urządzenia (2.305 zł) w 37 ratach miesięcznych, przy czym pierwsza z rat podlegała zapłacie przy zawarciu umowy. Wątpliwości nie budziło również, iż z przyjętego zobowiązania pozwany wywiązał się wyłącznie w części, zaprzestając uiszczania rat począwszy od września 2017 roku, jak również, że w przypadku powstania zadłużenia przekraczającego 1/5 ceny za urządzenie, powód był uprawniony do wystąpienia z żądaniem zapłaty nieuiszczonej części ceny. Aby jednak powyższe było możliwe powód musiał wpieryw wyznaczyć pozwanemu termin na zapłacenie należności i zastrzec o skutkach braku wykonania zobowiązania w tym terminie. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do wniosku, iż warunki te zostały przez powoda spełnione. Powód nie wykazał, aby wezwanie do zapłaty z dnia 4 maja 2018 roku zostało przesłane dłużnikowi. Wprawdzie powód złożył do akt sprawy wyciąg ze zbiorowego potwierdzenia nadania listów poleconych (...) (k. 40), to jednocześnie w dokumencie tym zostały zanonimizowane wszelkie dane adresowe, co uniemożliwia ustalenie, kto był adresatem przesyłek nadanych przez powoda. Jednocześnie przypisane do poszczególnych listów, które obejmuje omawiany wyciąg, numery nie odpowiadają numerowi przesyłki, jaka miała być nadana do pozwanego, a widniejącemu na k. 36. W konsekwencji Sąd uznał, iż powód nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby po jego stronie ukonstytuowało się uprawnienie do żądania od pozwanego zapłaty nieuiszczonej części ceny za urządzenie na datę sporządzenia wezwania. Powyższe nie oznacza jednak, iż roszczenie powoda nie było wymagalne. Przede wszystkim wskazać należy,

że w postanowieniach umowy stron brak jest jakichkolwiek odniesień do możliwości wypowiedzenia umowy sprzedaży na raty, czy też jej rozwiązania. Mowa w nich wyłącznie o prawie operatora do łącznego dochodzenia rat. Nieziszczenie się przesłanek do skorzystania powoda z w/w prawa ma zatem wyłącznie ten skutek, że niezapłacone przez pozwanego raty stały się wymagalne w terminach wskazanych w harmonogramie spłaty. Skoro tak przyjąć należy, że w terminie płatności ostatniej z nich – 27 lutego 2018 roku – całość zadłużenia pozwanego była już w pełni wymagalna. Miało to miejsce wprawdzie po wytoczeniu powództwa, ale przed datą wyrokowania. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że oznaczone w pozwie roszczenie dotyczyło niezapłaconych przez pozwanego rat, w konsekwencji, mimo braku wymagalności całości żądania w dacie wytoczenia powództwa, Sąd był uprawniony do orzekania w zakresie tego roszczenia i jego uwzględnienia na datę zamknięcia rozprawy. Godzi się także przypomnieć, że w myśl art. 316 § 1 k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Reasumując, Sąd uznał, że roszczenie powoda o zasądzenie kwoty 2.333,02 zł, jako wymagalne w dacie wyrokowania, było zasadne w całości. Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.333,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty.

Przypomnienia wymaga, iż zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się, co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Przepis ten wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach w myśl art. 5 k.c., stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególne znaczenie dla możliwości jego zastosowania ma ocena zachowania się stron z punktu widzenia zasad współzycia społecznego. Podstawą do takiej oceny może być zachowanie się strony w procesie, jak i jej sytuacja pozaprosesowa (stan majątkowy, szczególna sytuacja zdrowotna i życiowa). Przy orzekaniu o kosztach występuje większa możliwość zastosowania zasad słuszności i jest ona suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym Sądu orzekającego. Rozstrzygając o kosztach Sąd wziął pod uwagę sytuację majątkową pozwanego, który obecnie nie jest osobą zdolną i gotową do wykonywania pracy, nie posiada statusu osoby bezrobotnej i nie jest uprawniony do otrzymywania jakichkolwiek świadczeń. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych powodowi z uwagi na wynik sprawy stanowiłoby dla W. K. (1) nadmierne obciążenie, a powyższe okoliczności uzasadniały odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami na rzecz strony powodowej.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji wyroku.